

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Frugthandleren

Citation: Hertz, Henrik: "Frugthandleren", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid59576.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Frugthandleren.

Han sad hver Dag paa den samme Plet,
Og solgte sin Frugt.
Paa Hovedet har han en Jæger-Kaskjet,
Lidt gammel og brugt.
Hans grønne Kjole var temmelig slidt,
Men snorebesat.
- Der var noget eget, forunderlig blidt
Ved den hele Krabat.

Han talte tidt om sin Ungdoms Vaar,
Og smilte tilfreds.
Da tjente han pan en adelig Gaard
I Sjælland etsteds.
Med Riflen paa Nakken, med Hund og med Hest
Han streifed' paa Jagt;
Opsporede Vildtet i Hagel og Blæst,
Og i Buskene strakt.

55

Men falmet var Lökkernes friske Løv,
Og Armen var svag;
Og Riffelen hang, bedækt af Støv,
Paa den eensomme Knag.
Den adelig Herre forlængst var død,
Og Stammen var slukt;
Og Skytten fortjente det daglige Brød
Ved at falbyde Frugt.

- Jeg stod en Morgen, mens ud jeg saae
I den gryende Dag,
Og hørte de susende Storme slaae
Det rystede Tag.
Langs med Kanalen var Gaden tom;
Jeg øinede Faa,
Der trækkende Veiret besværligt kom
Og tidt maatte staae.

Vandhosen hang fra Himmelen alt
Som en kulsort Sky,
Mens enkelte, truende Draaber faldt
Saa tunge som Bly.
Men Stormen stemte sin Ryg mod den,
Og hvirvlede stærk
Skypompen ud over Byen igjen -
Et Øiebliks Værk.

56

Tungsindig længtes min Sjæl mod Syd;
Det iisned' i mig
Ved Veirhanens kjedelig knagende Lyd
Og Vindenes Skrig.
De evige Slag af Luge og Porl,
Som Vinden slog i,
Tog endelig reent fra Grunden bort
Min Philosophie.

Da faldt min ledige Tankes Flugt
Paa Skytten tilsidst,

Der pleied' daglig at falbyde Frugt
Ved Steenpillen hist.
Hvor lider han vel, det ydmyge Kræ
Han vover vist ei
At gaae i Blæst med de stive Knæ
Den vanlige Vei.

Jeg saae, ved Stranden var Stenen tom,
Hans daglige Hjem.
Men hist om Hjørnet den Gamle kom
Og slæbte sig frem.
Mens Vinden greb i hans graanende Lok
Og standsed' hans Fod,
Han støtted' sig paa sin knortede Stok
Og stemte imod.

57

Han har en Kurv og et Bord og gik
Til Steenpillen hen,
Og reiste sin portative Boutik,
Og pusted' igjen.
Men, da han var færdig vel med Alt
Og satte sig ned,
Da suste Vinden - og Bordet faldt
Og Frugterne med.

Han løb, han hasted' med usikker Fod
Og samled' dem ind.
Men Alderen stritter kun slet imod
Den susende Vind.
Dog var den gamle Krabat ei seen;
Han skyndte sig godt,
Indtil en eneste Gravensteen
Manquerede blot.

Ved Slæbestedet, Ved Skraaningens Rand,
Den yderligt laae.
Med Skum og Hast det skvulpende Vand
Slog op derpaa.
Jeg saae med Skræk, at han gik derned;
- Han standsede træet;
Mens Vinden suste, han holdt sig ved
Et svaiende Brædt.

58

Han bøied' sig nedad - der feilede lidt
Han var den saa nær!
Da svimled' det for hans Syn med Eet
Og han tabte sit Veir.
Men da han greb efter Æblet endda,
Han syntes confüs,
Der laae et andet et Skridt derfra,
Og han svimled' paany.

I Angst han snapped' det svaiende Brædt
Og holdt sig saa fast;
Men Vinden vristed' hans Haand fra det
Ved et eneste Kast.
Han var en gammel, skrøbelig Mand;
Med blegnende Kind
Han gled og sank i den dybe Strand
For den susende Vind.

- Man trak han op, men foruden Liv;
Han laae ved min Dør,

Lidt mere bleg og lidt mere stiv,
Men ellers som før.
Den Arme! Jeg synes at see saa tidt
Den ædle Profil,
Hans Ansigt, endnu saa forunderlig blidt,
Og det døende Smil!